

Kedves Olvasó!

Mi az, hogy falukönyv? Egyszerűen egy „leltár” a település értékeiről? Maga az érték is igen széles fogalom, hiszen van materiális érték, van szellemi, eszmei érték, lehet természeti érték, de az emberek tevékenységeikkel, tudásukkal is értéket képviselhetnek. Nos, tehát a falukönyv ennek szintézise. Megjelennek benne a településen lévő értékek és azok, akik azt létrehozták, kezelik és tovább adják. Közben személyes vallomások születnek. Megjelenik tehát az érték és mögötte az ember – az egyén és a közösség –, és vall a mindennapokról, az ünnepekről, az örömeikről, a gondokról – az életéről, amely ide köti, amely innét indította és ahová érzi, hogy meg fog érkezni.

A „Falukönyv” egyfajta „mesekönyv” igaz történetekkel, hűs-
vér emberekkel, a közösség veritékével egymásra rakott építőkö-
veivel: amilyenek ők, amit létrehoztak, ami példa, ami átadható a
következő generációknak. Ezek vagyunk, mi ezt és így csináltuk és
így éljük meg. S ha kíváncsi vagy ránk, gyere, megmutatjuk, meg-
hívunk egy képzeletbeli utazásra, és ha jól érezted nálunk maga-
dat, gyere máskor is közénk!

Falukönyv minden településen megszülethet, de ez a könyv csak
Gátéron. Másutt is van templom, temető, faluház, másutt is éne-
kelnek, faragnak meg táncolnak, de ez a mese most Gátér világát
mutatja meg mindenkinek, ez a gátériak talentumaiból, jószándé-
kából, teremtő erejéből táplálkozik.

Forgassa a Kedves Olvasó e „könyvet” olyan szeretettel, amilyen
odaadással ezt Gátér közössége készítette önmagáról!

GÁTÉR

Ha azt halljuk, GÁTÉR, sokaknak az jut eszébe, hogy egy kis település ott, ahol a Kiskunfélegyházát Szentessel összekötő közút keresztezi a vasutat, majd a település belsejében nem sokkal a vasúti átjáró után egy éles, derékszögű kanyar következik. A Gátéri-csatornán áthaladva köszönt bennünket a templom, és alig hogy beértünk a településre, már el is hagytuk azt. Pedig a település – a maga első látásra nem egészen észlelhető – sokszínűsége érdemessé teszi a megállást, elidőzést, ismerkedést a településsel.

Gátér anno – szövegben és képekben

Arégmúlt elevenedjék meg szövegben és képeken is, mert mindig jó tudni, honnét indultunk és hová jutottunk. A múlt egy utat villant fel, milyenek voltunk és milyenek lettünk, hogy vélekedtünk akkor és hogyan gondoljuk most. A múlt nem csak régi fénykép, régi házak, utcaképek: a múlt öröm, vidámság, gondok, könnyek. Az akkori társak az „úton”, Istenem, hol vannak már, az akkori kacagás hangja már nem hallható, azon nehézségek súlya már nem nyom bennünket, és mégis jó volt, hogy részesei voltunk, hogy ott voltunk. S akik utánunk jöttek, nekik tudunk mesélni, meg tudjuk mutatni akkori mivoltunkat, és biztathatjuk őket, hogy érdemes tenni, küzdeni, vinni a keresztet ha kell, mert a jövő valóra válthat mindent. A múlt tanít, a múlt nevel, a múlt csak adni tud tanulságaival, sikereivel és kudarcaival. A következőkben – a teljesség igénye nélkül – szólunk a falunk múltjáról, és mutatunk pár régi képet, hogy átadva ezeket ki-ki saját világa szerint gondolja el a saját helyét benne, ha meg koránál fogva ezt még nem teheti, akkor fogadja szeretettel mindezeket, mint egy hittel, bizalommal teli üzenetet.

1880-ból kerültek elő az első hivatalos feljegyzések, amelyek mint Kisszállás kun pusztát említik a térséget. Akkor emelték az első iskola épületét is. Több birtokper is volt a terület hovatartozását illetően, továbbá a terület „rendezetlen” mivolta tükrözte a 19. század vége, 20. század eleje ellentmondásos történelmi, politikai világát. Ennek ellenére a térség gazdasági élete fellendült, elsősorban a földművelés és az állattartás területén. Megépült a vasúti összeköttetés és a köves út, így a térség könnyen elérhetővé vált. 1924. május 1-jével alakult meg az önálló közigazgatású település, Gátér. A településhez tartozó földek néhány nagygazda kezében voltak, a lakosság nagy része csak napszámból tengette életét. A település legrégebbi épülete a csárda volt, amelyet még

Petőfi Sándor édesapja is bérelt valamikor. A csárdában volt egy felirat, amolyan vendégcsalogatás céljából: „Itt a világ közepe, ha nem hiszi, jöjjön be!”. Postakocsi lóváltó állomás is volt itt, úgyhogy sokan megálltak megpihenni, étkezni, találkozni, beszélgetni. A II. világháború után 1949-ben megalakult az Új Élet és az Új Barázda közös gazdaság. 1951-ben alakult meg a Béke Mg. Tsz 1962-ben létrejött a három korábbi gazdálkodási egységből az Aranykalász Mg. Tsz. A település folyamatos fejlődést élt meg, bővítették az iskolát, kultúrház épült, egyre több ház, lakás foglalta el a belterületet. A rendszerváltás után a gazdálkodás rendszere átalakult és nagyobb arányú elvándorlás volt jellemző a munkahelyek szűkülése okán. Mára már magara talált ismételten a település, sok új elképzelés, fejlődési irány kezdi kibontani szirmait. A jövő alapjait az előttünk járó nemzedékek biztosan lefektették, rajtunk, mai gátériakon áll – több egyéb tényező mellett –, hogy milyen jövő kerekedik ki, hogy valóban itt van-e a világ közepe. A gátériaknak biztosan, munkájukkal, elszántságukkal ezt bizonyítják.

Régészeti ásatások, feltárások, leletek

A Dél-Alföld térsége igen gazdag a régmúlt, immár felszín alatt lévő emlékeiben. Sűrűn lakott, virágzó, sokszínű világról tanúskodnak a feltárt régészeti emlékek.

Gátér térségében már a 20. század elején volt kiterjedt régészeti feltárás. 1904-ben Kada Elek munkája nyomán indult el a gátéri avar temető feltárása. (Kada Elek egy rendkívül sokoldalú, művelt ember volt, egy ideig Kecskemét polgármesteri posztját is betöltötte. Munkássága – többek között az Alföldön sok helyen végzett régészeti ásatásai okán – mindenütt maradandó nyomokat hagyott.) A gátéri avar temetőben feltárt sírokból 297 sír anyaga megjelent publikációiban, amelyek az Archaeológiai Értesítő 1905., 1906. és 1908. évfolyamában, öt közleményben kaptak he-

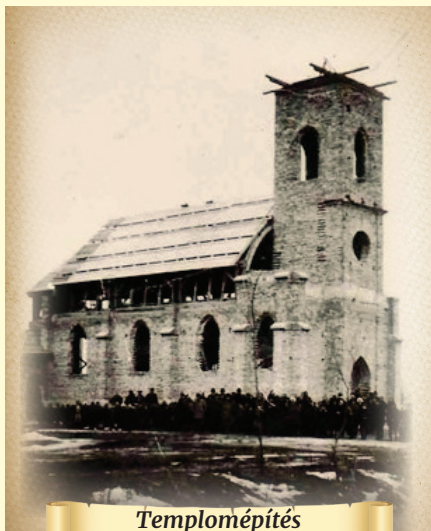
Ásatások 2020 tavaszán

lyet. A gazdag, értékes leletanyagot – övveretek, kis- és nagyszíjvégek, karperecek, fülbevalók, csüngők stb. – pontos leírásuk mellett rajzos táblákon is bemutatta. Magát a feltárást kiemelt érdeklődés kísérte, az akkori talált értékek, tárgyak közül több Budapestre került.

A későbbiekben a Kecskeméti Katona József Múzeum régészei is sok értékes tárgyat, eszközt találtak, amelyből 2016-ban nagyívű kiállítás is született „Nagyurak és vezérek – híres avar leletek a Kiskunságból” címmel Kecskeméten.

Legutóbb 2020-ban a gátéri temető terjeszkedése okán volt egy beruházást megelőző ásatás, amely szintén a terület gazdag múltjának létét igazolta. Knip István régész, történész muzeológus beszámolója alapján a Kiskun Múzeum munkatársai egy március közepén kezdődött ásatás során 83 szarmata kori objektumot tártak fel. Ebben volt két árok, négy ház és többféle élelemtároló gödör, amelyekből többféle töredékes kerámiák és állatcsontok kerültek elő. A szükséges restaurálás után kerülnek majd kiállításra a Kiskun Múzeumban.

Képek a régi Gátéről

Templomépítés
a 20. század elején

Színjátósók

A régi kultúrház székegykapuval

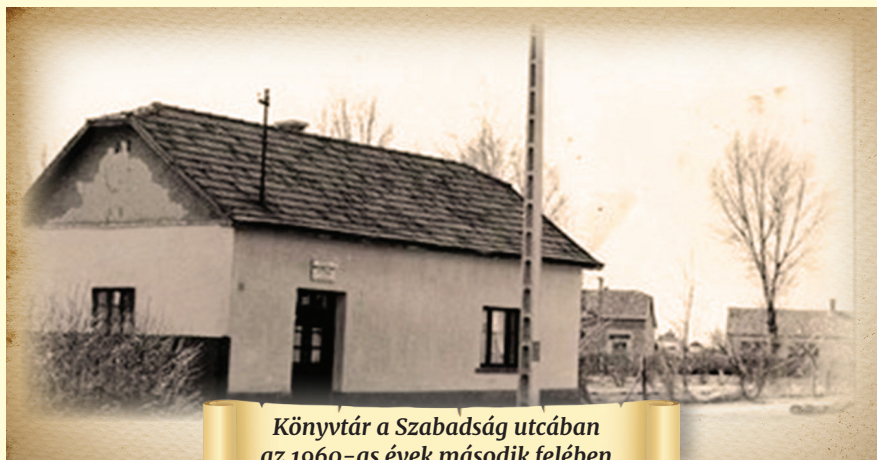
Szüreti felvonulás az 1960-as években

A boltunkban egykoron

A Petőfi Sándor utca anno

*Könyvtár a Szabadság utcában
az 1960-as évek második felében*

Az iskola régen

Tűzoltószertár, ma kisbolt van a helyén

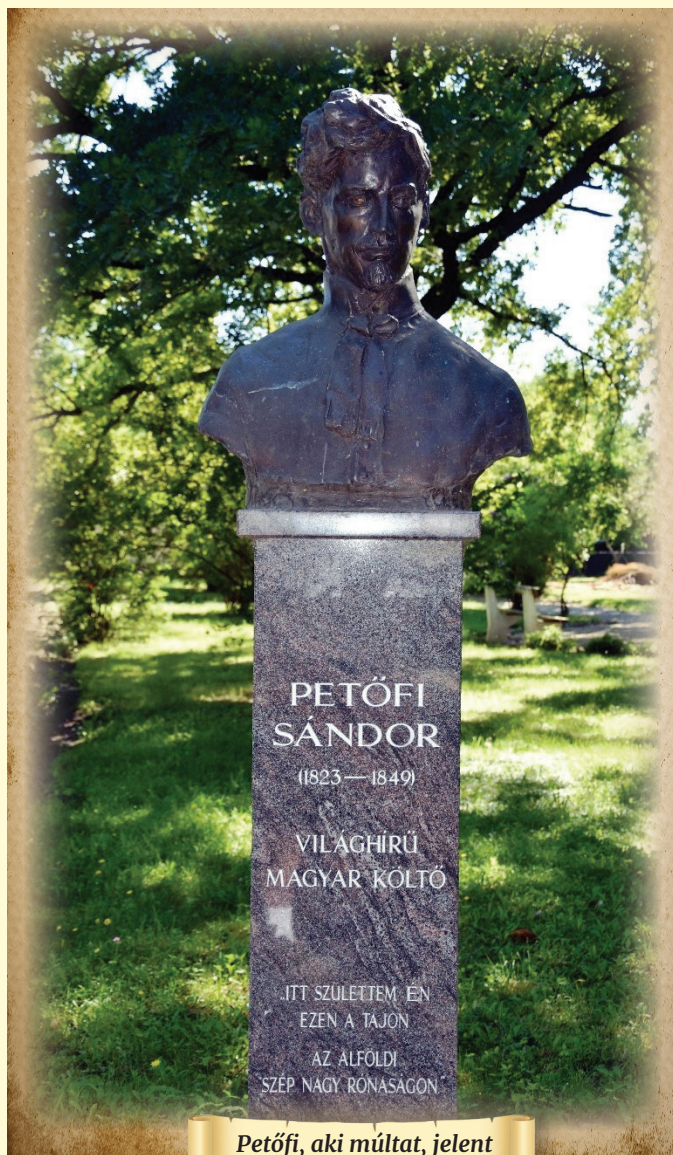
*Hangyabolt (a mostani élelmiszerbolt),
udvarában volt a Vorosilov mozi*

*Az egykori „postáscsapat”: Szatmári József,
Csáki Benjámín postavezető
és Fazekas László lovaspostás*

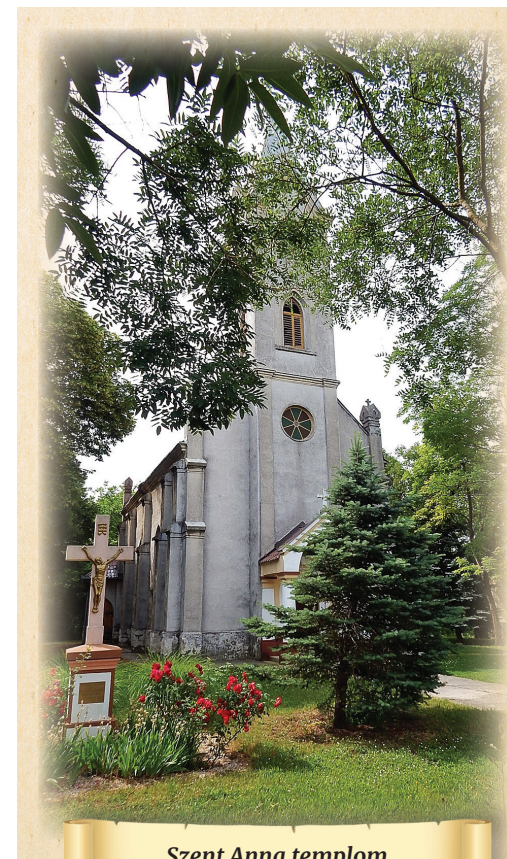
A Csikós-féle ház az 1950-es években, ma presszó

*Petőfi, aki múltat, jelent
s jövőt összeköt*

A közösségi összefogás örök példája a templomépítés

1924. május 1-jével Gátérpuszta és Kiszállás egyesítésével létrejött Gátér község. A katolikus többség szándéka szerint templomot szeretett volna. A település összekovácsolódásának első szép példája a templomépítés. A Szent-Anna katolikus templom adományokból épült fel gótikus építészeti stílusban egy budapesti műépítész, August József munkájaként. Az adományozást Szelepcsényi András félegyházi lelkész szervezte úgy, hogy maga is jelentős összeggel támogatta az építést. 1929. szeptember 15-én szentelték fel a templomot Toldy Jenő apát esperesplébános közreműködésével. A viszonylag egyszerű, karcsú kinézetű templom impozáns belső terébe lépve egyedi oltárt és szószéket pillantunk meg. Egyedi, mert ezen a vidéken ritka a felvidékiekhez hasonló, tölgyfából készült díszes szárnyasoltár, és az azonos stílusban szintén fá-

Szent Anna templom

A szószék és a főoltár

ből kialakított szószék. Az oltár légi, apró kis tornyaival a mindig elbűvölő angyali kórus hangjait idézi, az esztétikai élményen túl a tisztas munká, az Isten felé mutatott hála és a közösség önmaga irányába lévő igényessége ölt kézzelfoghatóan testet. A szószék feletti tető kis remekmű, érzékelhető, hogy a mester, aki létrehozta, minden részletre figyelemmel alkotott maradandót. Mindkét díszes eleme a templomnak a gótikus belsőépítészet remek példázata. A templomon és környezetén látszik a hívek gondossága, hogy sajátjukénak tekintve mindent megtesznek szépségéért, tisztaságáért, rendezettségéért.

A „határ” több, mint csak mezőgazdasági terület

A Gátér közigazgatási területéhez tartozó *Fehér-tó* védett terület. A térségre jellemző szikes tó ez, amelynek nincs természetes felszíni vízfolyásból való vízpótlása. A csapadékviszonyok és a párolgás mértéke szabja meg a tó létét időben és vízmennyiségben. A tó – vízzel való borítottsága esetén – a madarak paradicsoma. Sok madárfaj jelenik meg, s a madárvonulások idején is ideális megállóhelye a madaraknak. Ősszel és tavasszal a nagy lilik, a nyári ludak, a tőkés récék és néha a daruk is jelentős számban vannak a területen. A madarak mellett más védett állatok is előfordulnak, mint a vidra, a mocsári teknős, vízisikló, dunai és pettyes gőte, békák és a réti csík. A természet rendje szerinti lét fennmaradása komoly érték, gondozása, védelme elementáris érdeke az itt lakóknak. Egy kirándulás, csendes, a madarak világát nem zavaró környékbeli séta maradandó élményt jelenthet. Mára már a Kiskunsági Nemzeti Park munkatársai is tevékenykednek a vizes élőhelyé nyilvánításon.

Fehér-tó

A település és környéke jövőképe

Gátér lakossága 1924-ben 1214 fő volt. A 20. század második felétől folyamatosan fogyni kezdett. A hazai gazdasági-politikai viszonyok nem kedveztek a vidéki, jelentős tanyás külterületekkel rendelkező településeknek. Az ipar, a város hamis büvköre sokakat elszívott. Az persze mára már jól érzékelhető, hogy az a harmónia, elégedettség, önmaga létében teljes életérzés, amely a korábbiakban minden gond és nehézség ellenére is jellemezte a tanyasi létet, az a városban, a gyárban, a „futószalagnál” nem terebélyesedett ki, sokak esetében szellemi-lelki elszürkülést eredményezett.

Mára a kép változni látszik. Sokan – s főleg fiatalok, leginkább tanult, magas szinten iskolázott fiatalok – érzik, hogy ez nincsen így jól. Egyre több fiatal hagyja ott a várost, a „panelt”, esetenként jól menő egzisztenciát, és telepedik le a családjával vidéken, kezd termelni, önellátásra berendezkedni. Sajnos, a mai világ a szenzációra, főleg negatív hangvételű hírekre reagál, arra éhes, miközben éppen a jövő pozitív ígérését, vízióját sugalló hírek a kiköltözésekről, a vidéken való „megragadásokról”, új formájú és tartalmú közösségek létrejöttéről alig, vagy egyáltalán nem kap hangot. Pedig Gátér ideális terep ehhez, mert elérhetősége, infrastrukturális helyzete, hagyományai predestinálják a pozitív jövőre.

A jövőt tehát Gátéron dőreség siratni. Kétségtelen, hogy zajlik egy átrendeződés, de jönnek – ma még csak első hírnökei – az új honfoglalóknak. A természeti környezetünk változása, továbbá az urbanizáltság egyre erősödő korlátai meg fogják hozni az új, fiatal korú, a vidéket újra élettel megtöltő embereket, akik felvirágoztatják környezetüket önmaguk és közösségeink számára. A folyamat nagyon fontos része az önfoglalkoztatás megerősödése: a családi gazdaságok, kisebb feldolgozó üzemek létrejötte.

Gátér vasúton is elérhető, igaz napi szinten nem sok vonat közlekedik, az is sokszor egy vagy kétkocsis csupán. Az autóbusz illetőleg a magánautók nagy száma „elvonzotta” a vasúton közlekedőket. A vasútvonal léte viszont több szempontból is figyelmet érdemlő érték. Érték abból a szempontból, hogy a jövőben a kötött pályás közlekedés erősödésével, reneszánszával számolhatunk. A vasútvonal értéke abban is áll, hogy a jövőben erősödő, ide települő feldolgozó ipar számára egy-egy iparvágánnyal való csatlakozási lehetőség a szállítás tekintetében komoly gazdasági tényezőként jelentkezhethet.

Gátériak vallanak önmagukról, településükről

A Falukönyv nem születhetett volna meg anélkül, hogy maguk a gátériak „hangja” ne szólalna meg. Akik most vallanak önmagukról, Gátérhoz való viszonyukról, múltjukról, jelenükről és elképzelt jövőjükéről, azok mind a település világához vagy hozzátettek vagy éppen tevékenykednek a közös ügyért, vagy pedig konkrét vízióik vannak a közeli-távolabbi jövő tekintetében. Ez természetesen nem lehet teljes, de jól fogja mutatni, milyen utat járt be eddig a település, illetőleg a tisztos közös munkával elért eredményekre építetten hogyan képzelik el a jövőt. Megszólalnak a település volt és jelen vezetői, a kulturális ügyeket felvállaló közművelődési szakember, a gazdasághoz tapasztalatai okán értő vállalkozó, a hagyományos gazdálkodást mai napig űző juhász, a jövőt vizionáló fiatalok. A képzeletbeli interjú-csokor a településből „nőtt ki”, s a településért szeretne minél „színesebb és gazdagabb” lenni. Hallgassuk őket szeretettel!

Urbán Istvánné, a település volt vezetője

– Gátéron születtem, itt jártam általános iskolába. Középszintű tanulmányaimat a kiskunfélegyházi Móra Ferenc Gimnáziumban végeztem, utána a helyi Aranykalász Tsz-ben helyezkedtem el, ahol voltam göngyöleges, raktáros, bérelszámoló, ládaüzemben adminisztrátor. 1978-ban a termelőszövetkezet egyesült a pálmostonosi Keleti Fény Mg. Tsz-szel. Ettől az időponttól személyzetis-munkaügyi voltam 1984. augusztus végéig. 1984. szeptember 1-jétől Gátéron tanácselnök lettem. Az 1985. évi tanácsi választást megnyertem, utána 2010-ig polgármester voltam.

A község mindig kicsi volt lakosságszámban és területileg is, viszont közlekedési szempontból nagyon jó helyen, ezért a lakosság nagy része a környező nagyvárosokban vállalt munkát. 1990 előtt nem voltak vállalkozók. Az Önkormányzat mindig forráshiányos volt, nem tudtunk igazán fejleszteni. A MÁV hozzájárulásával kibővítettük a vízhálózatot, így a Kun utcában lakók részére is biztosított lett a vezetékes víz. A település földes utcáit pályázati támogatással, lakossági közreműködéssel 1998 végéig szilárd burkolattal láttuk el. A vezetékes gáz kiépítése a Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat segítségével indult el, mivel a Megyei Önkormányzat vállalta a külterületi gázhálózat megépítését. A belterületi gázhálózat kiépítésében óriási segítséget jelentett a helyben lakó gázszerelők önkéntes munkája, mivel a lakásokhoz a csatlakozókat térítésmentesen szerelték be. A gázhálózat 1992 őszére készült el.

A községben 8 osztályos általános iskola működött, melyben a tanulók létszáma – részben a lakosság előregedése, valamint a dolgozni eljáró szülők hozzáállása miatt, akik elkezdtek a gyermekeket a kiskunfélegyházi iskolákba járatni – fokozatosan csökkent.

Még 1880-ben épült az iskola első része. Az 1920-as években szolgálati lakással és két tanteremmel bővítették. Az általános

Gátér Község Önkormányzata 2012. augusztus 20-án „Gátér Községért” kitüntetéssel adományozott Urbán Istvánné nyugalmazott polgármesternek

iskola 1960-ban egy kéttantermes résszel tovább bővült. Ahhoz, hogy valamennyi osztály külön tanteremben tudjon tanulni, szükségessé vált újabb tantermek építése. Erre 1990-ben került sor pályázati támogatással. A szükséges terveket a Megyei Önkormányzat munkatársai társadalmi munkában készítették, amely szintén jelentős támogatást jelentett.

Az önkormányzat költségvetésének legnagyobb részét az általános iskola fenntartására fordította, ennek ellenére az alacsony tanulólétszám miatt nem tudtuk a nyolc osztályt helyben tartani. 2007 szeptemberétől a kiskunfélegyházi önkormányzattal kötött megállapodás alapján először a 7–8. osztály, majd a teljes felső tagozat a kiskunfélegyházi iskolákban folytatta tanulmányait. Az általános iskola oktatói magas színvonalon végezték munkájukat. Az iskolából a középfokú tanintézményekbe került gyerekek mindig megállták helyüket, az iskola tárgyi felszerelése a követelményeknek megfelelt.

A községben több egyesület alakult: sportegyesület, polgárőr-ség, Kismakkos Néptáncgyűttes, Nyugdíjasklub.

A nagyobb rendezvények közül kiemelkedett a település határán túl nyúló lovasnap, melyen a környező települések, de még Kecskemét melletti település lovasai is részt vettek. A lovasrendezvény költségét nagyban csökkentette a helyi vállalkozók támogatása, valamint a Vadásztársaság és több helyi lakos élelmezéshez való hozzájárulása. Nagy segítséget jelentett, hogy a lebonyolításban sok helyi lakos ellenszolgáltatás nélkül vett részt. Minden évben megrendezésre került a szüreti felvonulás és bál, amely megmozgatta a falu apraját-nagyját.

Az évek során hagyománnyá vált a település központi részének, intézményeinek, a temetőnek őszi-tavaszi nagytakarítása lakossági összefogással. Minden alkalommal szép számú résztvevő volt, munkájukat ebéddel köszöntük meg.

Az 1990-es évek elejétől egyre több gátéri lakos indított vállalkozást. Ezek természetesen csak egyéni vállalkozások voltak, de a termelőségük lévén volt mérlegüzem és fatelep, valamint

a kecskeméti Humánfoglalkoztató Kft. üzemépület építésével teremtet munkahelyet a megváltozott munkaképességűeknek.

2010 októberétől nyugdíjasként élek. Igyekszem az időmet jól hasznosítani. Szeretek olvasni, növényekkel, állatokkal foglalkozni. Tagja vagyok a Nyugdíjasklubnak és a Népdalkörnek. Jó kapcsolatomban volt/van az emberekkel, sok élethelyzetben kísértem, segítettem őket. Szeretem az arcukon látni az örömet.

Jánosiné Gyermán Erzsébet, a település jelenlegi vezetője

– 1988-ban költöztünk Gátérra a férjemmel. Itt építkeztünk. A helyi iskolában vállaltam munkát, mivel pedagógus végzettségem van magyar–oroszc szakon, de drámapedagógiát és néptáncot is oktattam. 1988 és 2010 között voltam tanára a helyi általános iskolának, az évek során a település szinte minden lakóját megismertem. 1994-ben felajánlottuk a férjemmel, aki néptáncoktató, hogy a szüreti felvonuláson részt vevő fiatalokat megtanítsuk autentikus néptáncra. Ebből alakult aztán

Jánosiné Gyermán Erzsébet

a máig is működő „Kismakkos” néptáncegyüttes. Hamarosan létrehoztuk a Dél-Alföldi Népművészetért Alapítványt, így volt mód pályázatok segítségével megfelelő viseleteket beszerezni, a fellépésekre elutazni, az együttes működéséhez az anyagi feltételeket biztosítani. Később lányom, Jánosi Ágnes vette át az együttes vezetését, amely hivatalosan is bejegyzett egyesületi formában működik a mai napig is. Éveken keresztül több korosztályban folyt az oktatás, kb. 40 táncossal működött az együttes. Mára már csak az óvodás és általános iskolás korosztályú gyerekek táncolnak két csoportban. Mostanában néhány felnőtt egykori tag újra kezdett táncolni csak kedvtelésből, ők a tánc szeretete mellett igaz baráti kapcsolatot is ápolnak a kezdetek óta.

A 2010. évi önkormányzati választáson elindultam a polgármesteri székért, mert úgy láttam, hogy nagyobb hasznára lennék a közösségnek közéleti munkával, mint tanárként. Hiszen az általános iskola önállósága megszűnt, a felső tagozatnak csak két osztálya maradt helyben, így én is részben a városi iskolában voltam kénytelen dolgozni. 2010 óta, harmadik ciklusban vagyok polgármester.

Az első ciklus nagyon nehéz volt. A forráshiány óriási volt, a fejlesztési szükséglet és lakossági igény pedig nagy. Jelentős közösségi összefogással tudtunk apróbb lépésekben előre haladni. 2014-től a beindult uniós fejlesztési ciklus okán aztán jöttek a források. Minden olyan pályázati lehetőséget megragadtunk, amire lehetőségünk volt, és illett a falunkba. Több mint 220 milliós fejlesztési forrás jött össze pályázatok útján, amelynek a megvalósulása ma már látható és érezhető a településünkön. Az önkormányzat anyagi helyzete stabilabbá vált, ma már merünk kisebb önerőt igénylő pályázatokban is gondolkodni.

A faluközösség első perctől támogatja a munkámat, összefog a jó ügyekért, ez inspiráló erőt ad a mindennapokhoz. Néhány éve megindult egy erőteljes idevándorlás, szinte azonnal elkezdtek eladó házak. Előregedő településünk lakossági összetétele kezd megváltozni. Ez minden bizonnyal meg fogja hozni a megújulást,

megfiatalodást. Rengeteg programot, közösségi alkalmat találunk ki, minden korosztályt igyekszünk megszólítani, hogy mielőbb integráljuk az újonnan érkezőket a faluközösségbe.

Gátérnak jó adottságai vannak. Az igen jó közlekedési – közúti, vasúti – lehetőség adott, Kiskunfélegyháza 10 percre van mindössze. Az infrastrukturális adottságaink is megfelelőek: óvoda, boltok, könyvtár, a közterületeken ingyen wifi, DJP pont áll a lakosok rendelkezésére. Az egyetlen közösségi teret, a Faluházat folyamatosan fejlesztjük, hogy minél színvonalasabb környezetet biztosítsunk az önkormányzati, a civil és a lakossági rendezvények lebonyolításához.

Szép, rendezett, csendes település Gátér, barátságos, befogadó lakossággal. Egyre több fiatal is hazajön, vagy idejön lakni, akiket az önkormányzat támogat a letelepedésben. Arra törekszünk, hogy mindenki úgy érezze: jó itt élni, jó gátérinak lenni.

Rádi Józsefné, a közművelődési szakember

– Tanyán laktunk, helyben jártam általános iskolába. Később Kiskunfélegyházán tanultam a Móra Ferenc Gimnáziumban. Mindig aktív voltam a különböző iskolákban. A gimnáziumban énekeltem az iskolai kórusban és a kiskunfélegyházi Ifjúsági Vegyeskarban is. A muzikalitás apai örökségem. Gyermekkoromban az asztalon ülve figyeltem Édesapámat, hogyan húrozza, tisztogatja a hangszerét, s mikor játszott, érdeklődéssel hallgattam. Abban az időben a faluban egyetlen szórakozási lehetőség volt, a helyi mozi. Amíg a szüleim elmentek oda, dédimamám – aki velünk lakott – volt a „tettetársam”, levette a „szárazfát” a szekrény tetejéről, és elkezdtem hangokat kicsiholni a hangszerből. Ez egy idő után oda vezetett, hogy 1972 karácsonyán eljátszottam Édesapámnak egy szép, azóta is számomra nagyon kedves, a Zöld erdőben de magos, zöld erdőben de magos kezdetű népdalt. Nagyon meghatódott. Ci-

terás pályafutásom voltaképpen ekkor indult el. Elkezdődött az, amit a későbbi tevékenységem legfontosabb és legértékesebb részének tartok: a többiek tanítása, segítése, biztatása. Az én „egyetlen stafétabotomat sok ezernyi darabra osztottam, hogy minél többen száguldhassanak a nagy cél felé”. Alig 16 évesen tagja lettem a Kiskunfélegyházi Népdalkörnek, és ezzel kezdetét vette egy nagyon szép időszakom. A Népdalkörrel 1985-ben szerepeltünk a Magyar Rádióban is. Apuval sokat léptünk fel együtt. Nagyon szép hangja volt, hívták is nóta énekesnek, de ő szerény gyári munkásember lévén nem vágyott karrierre.

Férjhez mentem, egy lány és egy fiúgyermekem van, lányoméknál két leányunokám. 16 évet dolgoztam a Lenin Tsz-ben. 1976-tól raktáros, majd anyagkönyvelő, GYES után pedig a szállítással kapcsolatos teendőket láttam el. 1996. március 16-tól a korábbi Művelődési Házban – ma Faluház – kezdtem dolgozni programszervezőként és könyvtárosként. Ezt megelőzően is részt vettem a falu kulturális életében.

1977-ben alakult meg a helyi Nyugdíjasklub, melynek azóta is vezetője vagyok (bár még nem vagyok nyugdíjas). Az idős emberek végig kísérték az életemet. Tetszett a bölcsességük, a mentalitásuk és ez is motivált abban, hogy legyen kis községünkben egy olyan

Rádi Józsefné

klub, ahol a magányos, idős emberek találkozhatnak, kellemesen eltölthetik az időt. Az évek során a tagság létszáma általában 30-40 fő között mozgott. 1998-ban a Népdalkört is megalakítottuk, tanítványaimmal gyakran kísérik citerán a dalosokat.

A 2009-ben felújult könyvtárunk Könyvtári Szolgáltató Rendszerben működik, szolgáltató intézményünk a Kecskeméti Katona József Könyvtár. A „szolgáltató rendszer” jóvoltából folyamatosan újuló könyvvállománnyal, könyvtári programokkal és gazdag technikai eszköztárral állunk a lakosság rendelkezésére.

2004-ben kerültek a könyvtárba az első számítógépek az akkori eMagyarország Pontra, ma Digitális Jólét Program Pont. Míg otthon nem voltak telekommunikációs eszközök, addig nagyobb volt a helybeli számítógép használat. Ma inkább a tanítás, a tanfolyam léte a döntő, illetőleg elektronikus ügyintézés, e-mail írás és fogadás, továbbá különböző hivatalos papírok, dokumentumok letöltése, nyomtatása végett veszik igénybe a látogatók.

A könyvtárban havonta filmvetítést tartok a Könyvtár Mozi keretében, rendszeresen részt veszünk az országos programokban,

A népdalkör és a citerások

mint az Internet Fiesta (tavasszal) és az Országos Könyvtári Hét (ősszel). A könyvtári foglalkozások anyagának összeállításához sok segítséget kapok a szolgáltató intézménytől.

Kulturális programjainkat a lehetőségekhez mérten, a helyi igényeknek megfelelően szervezzük. Legnagyobb rendezvényeink: falunap, gyermek néptáncgála, baráti nyugdíjasklub találkozók, szüreti felvonulás és bál, Idősek napja és az adventi hétvégék.

A Faluházban való munkálkodás, a nyugdíjas klub és természetesen a citerázás kitölti az életemet. Mindegyik tevékenységgel a szeretett közösségemet szolgálhatom nem kis örömmel. Úgy érzem, hasznos és építő tagja vagyok Gátérnak, az itt élőknek.

Kovács József, a vállalkozó

– Gátérra 1968-ban költöztem Pálmonostoráról. A nagy lokálpatrióta apai nagyapám gátéri volt, nem volt idegen számomra ez a kis falu. Az általános iskolát itt végeztem, majd a csongrádi Bársony István ipari iskolában 3 évig mezőgazdasági növénytermesztő gépész tanulmányokat folytattam. A tanulás után dolgozni kezdtem a pálmonostori Keleti Fény Mg Tsz-ben mint gépész, 1979-től mint gépkocsivezető. 1986-ig minden lehetséges juttatást, elismerést megkaptam a munkám révén. Közben a határőrségnél másfél éves szolgálatot teljesítettem, ahol élenjáró katona voltam. A településen elsők között volt autóm a 70-es évek végén.

1993 vállalkozó lettem, saját gazdaság mellett mezőgazdasági szolgáltatást is végeztem. Édesapám segített mint östermelő, a családi gazdaság 2003 óta működik. A vállalkozáson belül sima szántóföldi kultúrákkal foglalkozunk: kukorica, búza, napraforgó, árpa a fő termelt növény. Állatok nincsenek.

Hobbim a fémmel való barkácsolás, a munkagépek javítása, felújítása, pótkocsik elkészítése, javítása, miután a fémmunkákhoz

vannak eszközeim. A mezőgazdasági munkagépek egy részét saját magamnak gyártottam. Mindig is érdekelték a mezőgazdaságban az újabbnál újabb eszközök, melyekkel vállalkozásomat fejlesztettem. Egyik öcsém elektroműszerész, a másik esztergályos, jól kiegészítjük egymást közös munkáink során.

Jól érzem magam, jó a viszonyom a településen élőkkel, sokan kedvelnek, szívesen segíték fizikai munkában és gazdálkodással kapcsolatos tanácsokkal is.

Két fiatal gyermekem van, még nem látszik az orientációjuk.

A Gátér Községért Egyesület alapító tagja vagyok. Ahogy munkám engedi, részt veszek a település rendezvényein.

2014-től önkormányzati képviselő vagyok, jelen ciklusban alpolgármester is. Most is azon vagyok, hogy a településen élők boldoguljanak egyénileg és mint közösség is.

Kovács József

Mészáros Imréné, a közösség egyik motorja

– Gátéron születtem, hatan voltunk testvérek. Tanyán laktunk és a helyi iskolába jártam, amely a Faragó Ágnes kastélyában volt, mint tanyasi iskola. 6 osztályt ott jártam, majd a 7-8.-at már a faluban lévő iskolában. A tanyasi iskola 2 nagy teremből állt, egyikben az 1-4. osztályig, míg a másikban az 5-8.-ig tanultak mintegy 50-50 gyerekkel. Külön volt tanítónénije az alsósoknak és a felsősöknek. Utóbbi ott lakott a kastélyban. Nagyon jó hangulat volt ebben az iskolában, a tanítónénik szigorúak voltak, de igazságosak. Hetente jött egy pap misét mondani és hittant tanítani. Harmonikus közösséget alkotott az egész. Bekerülve a gátéri iskolába voltak osztálytársaim a tanyasi iskolából és voltak új, helybeli osztálytársak, akik befogadtak és a tanulmányi eredményeim sem estek vissza.

Iskola után a helyi Arany Kalász Tsz.-ben kezdtem dolgozni, előbb mezőgazdasági munkát végeztem, aztán a kacsatelep, később a fatelep-fűrészüzem dolgozója voltam. Vegyes brigádban

Mészáros Imréné

dolgoztam, a fiatalok és idősök is jól kezeltek minket fiatalokat, jó hangulat volt. A területen sok gyümölcsös volt (sárgabarack, őszibarack, alma, cseresznye, szilva), továbbá jelentős területeken termeltünk hagymát és szőlőt.

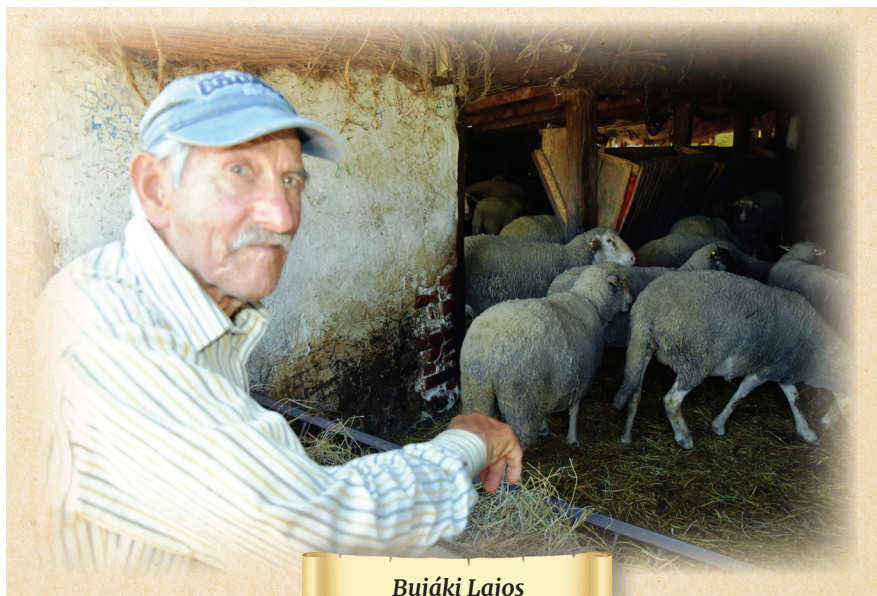
Férjhez mentem, két gyerekünk született. Évekig otthon voltam, jószágokat tartottam. 1985-től a helyi általános iskolában takarítottam egy volt osztálytársammal. Nagyon jó hangulatban dolgoztunk együtt. 2013-ban mentem nyugdíjba. 1980-ban a tanyáról beköltöztünk a faluba és itt építkeztünk.

A település életében mindig is aktívan kapcsolódtam be, ha sütni, ha főzni kellett, rám számíthattak. Többször vettem részt süteménysütési versenyben, volt, hogy első díjat kaptam. Az „Ízörzők” című televíziós műsorban is főztem nagy örömmre. Mai napig művelem a kertet, amit csak lehet, helyben megtermelem.

Tagja vagyok a nyugdíjas klubnak és 4 éve egy kártya klubot is alakítottunk 7-en. Minden hónapban egy délután csak a játéké. Szeretek itt élni, ismer mindenki, én is ismerem a faluban lakókat. Szerencsére jó egészségnek örvendek és nagyon harmonikus a kapcsolatom a gyermekeimmel. Jó közösség, sok kedves találkozás a családtagokkal, gyakori összejövetel a nyugdíjasokkal, ebből áll az életem. Ha végig megyek az úton, sokan megszólítanak, érdeklődnek, hogy van az egészségem, jól vannak-e az unokák, a gyerekek, ez mind jól esik. Ha városban élnék, biztosan nem lenne így.

Bujáki Lajos, a régi mesterség őrzője

– 1934-ban születtem, azóta a településen élek, helyben jártam iskolába. 8 osztályt végeztem, 6 kötelező és két osztály esti iskolát, majd később a felnőttek iskolájában helyben jártam. Alapvetően mindig pásztori munkám volt. 1947-48-ban a falusi csordánál voltam egyényári bojtár. 1949-ben az útfenntartó vállalatnál

Bujáki Lajos

dolgoztam egy évig, útjavítást, alakítást végeztem kézi munkával. 1951-ben a csongrádi tangazdaságban lovaskocsis voltam 1954-ig. 1954-ben bevonultam, a határőrségnél voltam katona. 1957 februárban szereltem le Somoskőújfaluban, a kiképzés Balassagyarmaton volt. Az 1956-os eseményeket ott töltöttem, a laktanyát kellett védeni. A salgótarjáni sortűzhöz vezényeltek bennünket, de mi már az események után érkeztünk oda.

Megnősültem áprilisban, egy évig voltam gulyás egy idős báccsival, mint számadó gulyás a környéken. Az állatok szabad tartásban voltak májustól novemberig. 1959-ben földbérletem volt, saját magam kezdtem gazdálkodni. 1959 őszén beléptem a Búzakalász tsz-be. Itt dolgoztam a nyugdíjazásomig. Mezőgazdasági kézi munkákat végeztem, napszámos voltam, majd lovas kocsis 1961-ig. 1961-től traktoros iskolát végeztem, utána gépekkel dolgoztam: traktor, kombájn, bálázás. Időközben a három gátéri tsz egyesült.

A nyugdíjas időben újra kezdtem a juhászkodást. Saját juhnyájam (100-120 juh) a mai napig gondozom. Szeretem a pásztorkodást,

ehhez születni kell, velük együtt élek, velük együtt lélegzem, pedig 87 éves vagyok. Kutyák segítik a munkát, 3-4 kutya általában, most éppen csak 1-2 kutya van. Nagyon kezesek a kutyák, értelmes állatok, sokban segítenek. Az ő segítségével irányítom a nyáját. Minden nap napkeltétől napnyugtáig az állatokkal kell lenni. A fiam is a családi vállalkozás tagja. Reggel segít megfejteni a teheneket, majd délig kihajtjuk az állatokat. A nagy melegről bejönnek és délután kimennek újra 4-5 óra felé. Naplementéig kint maradnak, a hűvösben szeretnek legelni. Kimenetkor és bejövetelkor van itatás. Áprilisban van a nyírás, körmölés, beoltás, gyógyszerelés, ápolás, gondozás állatgondozóval. Nincs ára a gyapjúnak, idén még nem tudták eladni, sajnos 2010 óta fokozatosan csökken az értéke. A szaporulat 1-2 utód, 100-110%-os az ellés.

A juhászkodás sokkal több, mint a botra támaszkodva nézni a jószágot. Etetés, takarmány, körmözés, figyelemmel követés, túl táplálkozás esetén felfúvódik, begyulladhat, lesántulhat, ellési gondok, stb. Ma már alig csinálják ezt a mesterséget. Saját élelmiszert eszünk, egészséges életmódot folytatunk, kenyérért megyünk csak a boltba. A 60-as évekig még azért se mentünk. 6-7 hektáron termelünk a jószágoknak, búza, kukorica, árpa természetesen folyik. Van sertés és apró jószág is.

1956 óta lakom ebben a tanyában. Egy fiam és két lányom van, a fiam és a kisebbik lányom itthon lakik, ők segítenek a családi vállalkozásban.

Balázsevecs Etelka, az új beköltöző

– Kiskunhalason születtem, majd Kunfehértón éltem 32 éves koromig. Azt követően Pálmonostoron laktam. Miután férjhez mentem, Félegyházán éltem 14 évet és aztán 2019-ben jöttünk Gátérra. Mindenütt volt valamilyen gazdaságunk. Férfi ruha készítő az eredeti szakmám, majd kereskedelemmel foglalkoz-

tam. Élelmiszer-vegyi áru bolti eladó végzettségem okán boltban dolgoztam, az Integrál ÁFÉSZ Zrt.-nél „fregolisként” ide-oda helyeztek. Később állattenyésztéssel foglalkoztam. 2 éve pedagógiai asszisztensként keresek munkát. Igazából a gyerekek kinttek már a családból (4 gyermekem és 2 unokám van), szeretek a gyerekekkel foglalkozni. Most találtam Félegyházán lehetőséget, majd kiderül, hogyan alakul, a korom már nem a legjobb ehhez. Az egyik gyerek Miskolcon, másik Kunfehértón lakik, harmadik zenész lesz, negyedik autószerelő szeretne lenni, az ő elképzelése köthető lenne a településhez.

Gondolkodunk valamiféle családi vállalkozásban is, amely működhetne, de még csak terv, vízió az egész. A zöld autókra specializálnának, az elektromos autók világáé a jövő.

Saját gazdaságunk van, a baromfi „ágazat” most alakul, hízók is vannak. Valójában komoly munkatapasztalatot szereztünk az évek során, amelyet vétek volna nem hasznosítani. Annak idején Pálmonostorán az uniós szabályok miatt komoly fejlesztést kellett volna véghez vinni. A lakás megteremtése vagy a gazdaság fejlesztés közül kellett választanunk, és látszott, hogy az

Balázsevecs Etelka

iskola és munkahely Félegyházán optimálisabb, ezért adtuk fel a gazdaságot.

14 év városi élet után azért döntöttünk a Gátérra való költözés mellett, mert a „falusi lét” nagyon vonzó volt, a gazdálkodásnak itt van terepe, ehhez értünk, valójában apró lépésekkel, de útkeresők, önellátásra koncentrálóak vagyunk. Férjem biztonsági őr, és emellett viszi a gazdaságot. Nagyon ügyes, ezermester, nincs nagyon másra utalva. A házi termékeknek reneszánsza van, az ebbe való bekapcsolódás lehetőségeit keressük. A helyi tudás a házi termékek előállítása tekintetében hatalmas érték. A kellő beltartalmi minőséget megőrizni, tartani egyre inkább versenytársa lesz a tömegtermelésnek. Az ezzel kapcsolatos termesztés, termelés és feldolgozás érdekel minket egyre inkább.

A környező falvakban szétnézve a falu hangulata, a városhoz való közelsége, a jó közlekedés miatt esett a választásunk Gátérra. Itt megtaláltuk a nyugalmat a városi élet után, és lassú léptekkel, de megvalósulni látszanak az elképzeléseink. Úgy érezzük, otthonra találtunk.

Rozmán Judit, a tehetséges fiatal

– Tősgyökeres gátéri lakos vagyok, óvodába és általános iskolába is ide jártam, majd ezt követően a Kiskunfélegyházi Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Szakközépiskolában folytattam tanulmányaimat, hiszen kezdetben az állatorvosi pályára készültem és úgy gondoltam, itt jó alapokat szerzek ehhez. Az érettségi bizonyítvány megszerzését követően mezőgazdasági és vidékfejlesztési technikus képesítést szereztem. Az állatorvosi egyetemre nem sikerült bejutni, így Gödöllőn a Szent István Egyetem Gazdasági és Vidékfejlesztési Agrármérnök szakán tanultam tovább. Rövid időn belül rájöttem azonban, hogy ez nem teljesen az én utam. Érdeklődésem ugyanis az állatok, a természet szeretete mellett a

Rozmán Judit

lovasterápia irányába fordult. Édesapám közel 30 éve foglalkozik lovakkal, így gyakorlatilag gyermekkorom óta az életem részei.

A fogathajtást 11 éves koromban kezdtem el szeretett pónimmal, Kincsemmel. Az egyes fogatból később kettes fogat alakult ki, a gumis kocsit pedig hintó váltotta fel. A környékbeli fogathajtó versenyeken rendszeresen részt vettünk és „hazai” pályán is indultunk. Gátéron is nagyon színvonalas fogathajtó versenyek kerültek megrendezésre, amely sok érdeklődőt csalogatott nemcsak a faluból, hanem annak vonzáskörzetéből is. A lovaglás elméleti és gyakorlati alapjait lovasoktató segítségével sajátítottam el, majd 2015-ben lovas sportoktatói tanfolyamot végeztem. 2014-től egy kiskunfélegyházi étteremben kezdtem el dolgozni, ekkor már tudatosan keresgéltem, hogy mi az a szakterület, hivatás, amit szívvel-lélekkel csinálnék. A lovak szeretete és a gyógypedagógia iránti elkötelezettségem inspirált arra, hogy olyan terület felé orientálódjak, melyben a speciális szükségletű emberek

életminőségét, gyógypedagógiai tanulmányaimra támaszkodva, lovak közreműködésével javítsam, ezáltal elősegítve a társadalomba való beilleszkedésüket. A szakirodalomban elmélyedve fedeztem fel a lovasterápiát, mint kiegészítő terápiás lehetőséget.

Éttermi munkásságom ideje alatt elvégeztem egy OKJ-s dajka, majd pedagógiai asszisztensi tanfolyamot, illetve a középfokú német nyelvvizsgát is megcsináltam. 2016-ban felvételt nyertem a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Kar Gyógypedagógia szakára és idén júniusban diplomáztam. Időközben munkahelyet váltottam, és a jakabszállási általános iskolában, pedagógiai asszisztensként tevékenykedtem. A tanulmányaim mellett így gyakorlati tapasztalatot is gyűjtöttem a pedagógiai terén. Szakdolgozatomat a lovasterápia témakörében írtam, melyhez szakmai segítséget a Kecskemét közelében lévő Csodafarm szakmai vezetőjétől, Andrassy Izabellától kaptam, aki Bécsben végzett lovasterapeutaként. Jelenleg is részt veszek a lovas foglalkozásokon, illetve a táboroztatásban, ahol a speciális szükségletű gyermekek is lehetőséget kapnak lovas élmények gyűjtésére.

Az idei tanévet már a Kiskunfélegyházi Göllesz Viktor Óvoda, Általános Iskola, Készségfejlesztő Iskola, Egységes Gyógypedagógiai Módszertani Intézményben kezdem gyógypedagógusként. Továbbra is fontosnak tartom a folyamatos tanulást és fejlődést, így céljaim között szerepel, hogy a lovasteraputa képzést is elvégezzem. Véleményem szerint az ember bármit is csinál, bármilyen értelmű elkötelezettséget vállal, azt a lehető legmagasabb hőfokon, komoly szellemi és emberi megalapozottsággal és felelősségtudattal kell végezni. Esetemben emberekkel, sérült gyerekekkel és állatokkal foglalkozom, az ez irányú tisztelet és felelősség számomra is mérvadó, egyúttal folyamatos tapasztalást, tanulást jelent. Ez nem csak munka számomra, hanem hivatás és életforma, amely megadja a teljességet, a harmóniát, a belső békét.

Gátéron egy hölgy kutyás terápiával foglalkozik, egy barátnőm zeneterapeuta képzés elvégzésében gondolkodik, én a lovasterá-

piában látok nagy lehetőségeket. Úgy gondolom, hogy összehozva hármunk szakmai tudását, elkötelezettségét egy vázolt terápiai palettával foglalkozó intézményt hozhatnánk létre Gátéron akár a most üresen álló, volt általános iskola épületében, kertjében. Mindannyian érezzük, hogy igen nagy szükség lenne a sérült gyerekek és szüleik, hozzátartozóik számára a fejlődést, előre lépést nyújtó terápiás lehetőségekre. Mi ezt igen nagy odaadással, kellő szakmai tanulmányi megalapozottsággal, és az emberi segítőkészségtől fűtött szeretettel végeznénk. Megfelelő szervezéssel, koordinálással és elegendő anyagi háttértámogatással komoly eredményeket érhetnénk el, mellyel a falu életét is pozitív irányba terelhetnénk. Természetesen ez csak egy példa, amit kicsiny falunk produkálhat, hiszen nagyon sok kreatív, ötletgazdag lakos él itt, csak nagyobb összefogásra van szükség és talán nagyobb bátorságra, hogy a közösség valóban egy csapattá váljon.

Gyöngyi László, az ifjú önkormányzati képviselő

– Tősgyökeres gátéri vagyok, az iskoláim kezdetén 4 osztályt itt helyben végeztem el, később Kiskunfélegyházára jártam. Középiskolai tanulmányaimat Csongrádon a Bársony István Erdészeti és Vadgazdálkodási Szakközépiskolában végeztem, ahol technikus végzettséget szereztem. Jelenleg a családi gazdaságban dolgozom. A falu széléhez közel, de tanyán élek családommal.

2019 óta független helyi képviselő vagyok. Mindig szeretem, ha hozzászólhatok, ha elmondhatom a véleményemet a közösségem ügyei, dolgai vonatkozásában. A képviselőiséget azért vállaltam, hogy többet tehessek a településért, főleg a fiatalokért. 2016-ban megnyert a település egy szabadban telepítendő kondipark pályázatát. Azóta az igények a zárt konditerem irányába is megnöttek, keressük a megfelelő kialakítás helyét és lehetőségét. A zárt konditerem igénybe vevői között szép számmal volnának az idősebb korosztályból is. Már többször is beszélgettünk a helyi fiatalokkal,

Gyöngyi László

hogy milyen programokra volna igény. Látszik, hogy több esetben valamilyen szervezett formában kéne működtetni pl.: a „kondi” ügyében, vagy a motorosok ügyében lehetne pályázni, érdemben előre lépni, fejleszteni, „polgárjogot” nyerni.

A településen régi és szeretett hagyománya van a lovas bálnak és a szüreti felvonulásnak. Egyre többen érzik, hogy ezeket a kedvelt, hagyományokkal rendelkező programokat fejleszteni, színesíteni, a fiatalok szája íze szerint is érdemes volna alakítani. Abban bízunk, hogy elképzeléseinket megvalósítva a település lakói „befogadják” ezeket. Szeretnénk a lovasnap mögötti lehetőségekkel jobban élni, a korábbi hasonló rendezvény frissítését szorgalmazzuk. Új elem lehet egy nagy sátor a falu szélén, régen hintós verseny is volt, sok volt a jelentkező, és bár kicsi a pálya, de szeretnénk visszahozni ezt a hangulatot, és a szomszéd településekkel fuvaros és gumis kocsikkal versenyeket szervezni. Tervezünk egy fiatalokból álló lovaskör bemutatóját megvalósítani, családi vetélkedőt ösz-

szehozni. A szüreti felvonulás is nagyon régi hagyomány, de ebben nem találtuk még meg az újítás módját, hogy lehetne színesebb. Valamikor volt medve jelmezben medvetáncoltatás, utána vendégül látták a felvonulókat, amelyet bál követett. Ezt is fel lehetne eleveníteni.

Motorosok is volnának, retró felvonulásokban, rendezvényekben, a meglévő off-road pálya rendbetételében is gondolkodunk. Ez utóbbi elképzeléseinket az idősebb korosztályból is támogatják. Tervezzük, hogy tartunk még építő erejű fórumokat, megbeszéléseket a jövő érdekében. A sportot is kéne erősíteni, kb. 20-an vannak a focisták, remélem, sikerül rendszeressé tenni az edzéseket.

A fiatalok felé való nagyobb nyitottság mindennek az alapja, ezért dolgozom általában és a konkrét programok tekintetében. Szeretek Gátéron élni, és az a célom, hogy elsősorban a fiatalok életét, hangulatát, közérzetét javító munkálkodással az egész közösség hasznát szolgáljam.

Miért jó Gátéron élni?

A riportok készítése során mindenkitől megkérdeztük, miért szeretnek Gátéron élni. Válaszaik többnyire ki is derülnek az általuk elmondottakból. Mégis álljon itt egy írás teljes terjedelmében, amelyet elolvasva biztosan megérti a kedves Olvasó, miért tettük közkinccsé ezt a választ. (A szerkesztők)

Gátér... Kicsi falu, lakóhely, közösség, család, barátok, élmények, tapasztalások. Rengeteg gondolat és érzelem kavarg bennem, nehéz szavakba önteni miért is szeretek itt élni, hiszen ez egy olyan érzés, ami megmagyarázhatatlan. Nem szeretnék ömlengősnek tűnni azzal kapcsolatban, hogy miért is szeretek itt élni, de mégiscsak kiemelném azokat a pozitív értékeket, amelyek jó érzéssel töltenek el, ha Gátérra gondolok.

Úgy vélem, hogy mindenkinek, akitől megkérdezik, hogy szeret-e itt élni, meghatározó szempont a válaszadás tekintetében, hogy milyen élmények, tapasztalatok fűzik az adott településhez. Személy szerint én rengeteg pozitív élménnyel gazdagodtam eddig is, és bízom benne, hogy ezután sem lesz ez másként. A legfontosabb talán mégis az, hogy ezeket a tapasztalatokat, élményeket a családommal, barátaimmal, kedves ismerőseimmel, falubeli emberekkel élhettem át. Szeretek részt venni a faluban megrendezésre kerülő eseményeken, mint pl. szüreti felvonulás, bállok, kulturális rendezvények, hiszen ezek a programok is biztosítják, hogy részesei lehessünk a falu vérkeringésének.

Óriási értéknek tartom, hogy a gyerekek közösségekbe verődve bicikliznek, kutyát sétáltatnak, szalmabálákra másznak, és még sorolhatnám a listát, de ami a lényeg, hogy szabadon, mégis biztonságban élhetik meg a gyermeki lét örömeit.

Nem is volt kérdés soha számomra, hogy itt szeretnék-e letelepedni. Természetesen igen. Bízom benne, hogy intenzíven be tudok kapcsolódni Gátér életébe, akár a programokon keresztül vagy akár a hétköznapokban.

Fontosnak tartom, hogy a jövő generációjának megmutassuk azokat az értékeket, amiért jó itt élni! A falu közösségének felelőssége abban rejlik, hogy színes, élettel teli, élményekben gazdag tartalommal töltsük meg Gátér lényegét.

Rozmán Judit

A jövő

Jó Gátéron élni...

...mert az emberek figyelnek egymásra. A családi, baráti kapcsolatok változatos, sokszínű programokon keresztül erősödnek, amelyek során a közösség legtöbbször belülről jövő, önmagát adó mivolta válik kézzelfoghatóvá. Valamilyen szellemi, lelki tartalom utáni vágy mozgatja a közösséget, amely mindannyiunkra nézve hordoz személyiségfejlesztő, összetartozó, építő hatást.

...A gyermekek számára változatos, izgalmas, értékes programokat szerveznek a felnőttek

Lovasbemutató végén

Májusfa-állítás

Foglalkozás terápiás kutyával

....Az idősebb korosztályt is bevonjuk a falu életébe

Együtt lenni jó 1997-ben alakult a Nyugdíjasklub

Számítógép-használói tanfolyamon is részt vesznek, haladnak a korrall

Havonta összejönnek elütni az időt, a kártyaklub születésnapját és a tagok névnapját is megünnepelik

Szívesen sütnek, főznek

...A fiatalok és idősök együtt buliznak

Falunapi családi-baráti főzőverseny

Szilveszteri séta vidám feladatokkal

Falunapon

Szüreti felvonuláson együtt a falu apraja-nagyja

...Megújulnak a középületek

Egészségház

Községháza

Liget Óvoda

Faluház

Ravatalozó

...A meghitt ünnepek erősítik az összetartozás élményét

Adventi gyertyagyújtás

Kenyérszentelés után

Március 15-i ünnepség

„Itt a világ közepe”

A kedves Olvasóra bízunk, hogy a bemutatott településünk, a vázolt története, értékei, az itt élők hitvallásai mennyiben igazolják ama csárda örök becsű felirata lényegét. Egy biztos: sok-sok emberi jószándék, akarat, teremtő erő létrehozott egy települést, közösséget, életteret, amely sok tartalmas dolgot mondhat magáénak, és minden feltétel adott, hogy a fejlődés töretlenül folytatódjék. A gátériak bíznak önmagukban, bíznak az elődök által letett szilárd alapokban, és meggyőződéssel vallják, hogy ezt lehet és kell folytatni. S ha az itt élők úgy érzik „Itt a világ közepe”, akkor ez a hit, ez a meggyőződés erőt adó a továbbiakra, ez kisugárzik mindenki felé, aki erre jár. És a látogatásokból kapcsolatok, barátságok épülhetnek, amelynek során érzékelheti mindenki, hogy az a sok veritékkel létrehozott, megélt világ szeretett „közepe” tényleg Gátér.

Hívunk és várunk tehát mindenkit, győződjön meg a mi világunkról, ismerkedjen meg a település lakóival, vegyen részt egyre bővülő programjainkon, rendezvényeinken, és zárja szívébe ezt a kicsinyke falut barátságos, kedves lakóival.

FALUKÖNYV 2021.

*Kiadó: Gátér Község Önkormányzata,
a TOP-5.3.1-16-2017-000001 számú,
„A helyi identitás és kohézió erősítése” című
pályázati támogatásából*

Szerkesztők: Jánosiné Gyermán Erzsébet, Loksa Gábor, Rádi Józsefné

Nyomdai előkészítés: Herby

Nyomda: Kontaktprint Nyomdaipari Kft. Gyál, Bánki Donát köz 1.

Megjelent 600 példányban